

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
PERIODISTA

‘True Colours’

Una de les regles d'or que ha d'assumir algú que desitja orientar-se cap a l'exercici del periodisme és que la nostra és una feina pública, de cara al públic i de servei públic, independentment del mitjà on treballem. Per tant, és una feina subjecta a les opinions dels lectors, oients i teleespectadors que ens trien però a la llar dels quals també entrem furtivament. Però convindrem que sovint aquesta opinió s'emet basant-se només en el que rep immediatament l'espectador i amb un desconeixement important o total del procés, les rutines i les dificultats que marquen l'elaboració del contingut. Amb tot, el *feedback* s'agraeix perquè, passat pel sedàs (i no per treure'n la part crítica, al contrari), sempre conté un argument de fons que ens ajuda a millorar. El que inquieta més, però, és constatar un mal costum que gran part dels espectadors apliquen sobre els comentaristes. Cal adjudicar-los un color. És utòpic acceptar que, simplement, expliquin i interpretin. Es posa en qüestió el bagatge professional i formatiu del locutor, es dona per fet que es passa l'honestedat per on li cap i que transporta a l'aire una hipotètica preferència per algun dels contendents. Que la pot tenir, però... per què estan tan segurs que l'han de filtrar al comentari quan seria una pràctica contrària a una feina honesta?

Les víctimes són, sovint, els comentaristes o narradors que, per l'àmbit de l'emissora, s'ocupen de diversos equips: el públic els adjudica el carnet de soci VIP de tots. Però no són els únics. Els que, pel posicionament o l'àmbit de l'empresa, es vinculen a un equip concret, reben acusacions d'"anti" quan fan alguna valoració amb la qual el receptor (o el club) discrepa. Quina paradoxa: dur al cor l'escut del màxim rival i, en realitat, no poder trepitjar tranquil el seu estadi perquè, per al seu seguidor, ets de l'altre. I tampoc és un fenomen nou. Sergi Mas, dialogant sobre el tema, revela: "A Fernández Abajo, que entrava igual al camp del Barça i al de l'Espanyol i amb qui vaig treballar, li cronometraven els goool i li retreien que feia més llargs els del Barça. I era perico".

Mas és honest. Mai ha amagat la samarreta, però ha narrat i ha parlat de tothom. I els seus programes han recollit una audiència multicolor. Però acordem que "aquest és un país d'etiquetes". "Som llatins: canviem d'opinió fàcilment i sintetitzem en calent sense qüestionar res. L'únic matís: ostres, aquest és culer, però quines hòsties fot". Josep Maria Deu ha tastat les transmissions "de club" i la versatilitat de GolT. "Pretenc ser honest", diu. "Per exemple, en el gol anul·lat al Barça a

Pamplona, no sóc capaç de veure si Sergi Roberto toca la pilota. Però està clar que va d'un pèl. I aquest pèl és el que condiona el relat. Ara sembla haver-hi una competició en els mitjans per veure qui és més d'un club, quan abans era secret. Crec que és compatible ser d'un equip i ser honest: però sempre hi ha el posicionament de l'espectador i la distorsió que això li comporta".

Axel Torres recull aquest últim punt: "L'aficionat veu el partit des d'una perspectiva de nosaltres contra ells. Quan aquest aficionat escolta un narrador que no forma part del nosaltres, entén que passa directament a formar part d'ells". Torres, expert en futbol internacional, va fer una declaració d'intencions via Twitter de la qual no es penedeix però que ha sigut inútil: continua rebent comentaris vidriòlics, entre els quals adjudicar-li una animadversió cap a l'Uruguai només per dir: "Al'última Copa Amèrica, la selecció no m'agradava ni estilísticament ni

tàcticament". Amb Lluís Izquierdo, també a GolT, "convenim que el fet que els diaris esportius siguin de club" no ajuda. Entén una premsa propera però no servil. I parla de prejudicis: "He treballat molts anys a Catalunya i en català. I quan canto gols del rival del Barça en castellà, em diuen madridista. Però sovint lleigeixo que sóc culer". Conclusió i concepte, unànime en la defensa i en l'aplicació: honestedat. Mentrestant, els comentaristes continuaran aplicant una regla vella i efectiva. Busqueu al Twitter el nom d'Adolfo Barbero, el company de Canal+ que va comentar l'Osasuna-Barça. En una piulada, un l'anomena Ultra Ser, fent un joc de paraules amb l'emissora del mateix grup empresarial i els radicals blancs. I en la següent: "[Barbero] está más disgustado que Pep por el estado del campo. Su Barça no puede tocar". Posaria la mà al foc que Barbero va marxar a casa tranquil, i no només perquè no tingui Twitter.

Colors
"A Fernández Abajo, que entrava igual al camp del Barça i al de l'Espanyol, li cronometraven els goool i li retreien que feia més llargs els del Barça. I era perico", diu Sergi Mas

En la retransmissió de l'Osasuna-Barça els locutors dels diferents mitjans van ser analitzats amb lupa. VILLAR LÓPEZ / EFE